

DIECÉZNA ŠKOLA VIERY III.

4. TÉMA: VERÍM V JEŽIŠA KRISTA, KTORÝ TRPEL ZA VLÁDY PONCIA PILÁTA, BOL UKRÍŽOVANÝ, UMREL A BOL POCHOVANÝ (DRUHÁ ČASŤ).

ÚVOD

Vedel Ježiš že zomrie keď slávnostne vstupoval do Jeruzalema? Áno, Ježiš tri razy oznámil svoje utrpenie a smrť ešte skôr ako sa vedome a dobrovoľne (Lk 9 51) vydal na miesto svojho utrpenia. [KKC 557 - 560, 569 - 570].

Prečo si Ježiš zvolil pre svoju smrť a zmŕtvychvstanie pravé sviatok židovskej Veľkej noci? Ježiš si vybral sviatok Veľkej noci (Paschy) svojho izraelského národa ako symbol pre to čo sa s nim malo stať v smrti a vo zmŕtvychvstaní. Ako bol jeho národ vyslobodený z egyptského otroctva, tak Ježiš vyslobodzuje aj nás z otroctva hriechu a z moci smrti [KKC 571-573]. Ježiš išiel do Jeruzalema aby nás oslobodil oveľa hlbším spôsobom. So svojimi učeníkmi slávil veľkonočnú večeru, no namiesto obetovania tradičného veľkonočného baránka sám sa stal pravým obetným Baránkom, (Porov. 1 Kor 1 5, 7) aby raz – navždy zmieril Boha s človekom.

Ako mohol byť taký mierumilovný človek akým bol Ježiš odsúdený na smrť na kríži? Ježiš postavil svoje okolie pred rozhodujúcu otázku: buď koná z Božieho splnomocnenia, alebo je podvodník, bohorúhač a narušiteľ Zákona, a preto musí byť podľa Zákona volaný k zodpovednosti [KKC 574 - 576]

Sú Židia vinní za Ježišovu smrť? Nikto nesmie na Židov zvalovať kolektívnu vinu za Ježišovu smrť. Cirkev však s istotou vyznáva spoluvinu všetkých hriešnikov na Ježišovej smrti. [KKC 597 - 598] Prorocký stariček Simeon predpovedal, že Ježiš bude znamením, ktorému budú odporovať (Lk 2 34). Na Ježišovom súdnom procese sa podieľali rôzni rímski a židovskí predstavitelia a inštitúcie (Kajfáš, Judáš, Veľrada, Herodes, Poncius Pilát), ktorých osobnú vinu pozná jedine Boh. Predstava, že všetci vtedy žijúci Židia majú vinu na Ježišovej smrti je zvrátená a biblicky nepodložená.

Prial si Boh smrť vlastného Syna? K násilnej Ježišovej smrti nedošlo len na základe tragických vonkajších okolností. Ježiš bol vydaný „podľa presného Božieho zámeru a predvídania“ (Sk2, 23). Nebeský Otec „toho, ktorý nepoznal hriech za nás urobil hriechom“ (2 Kor 5, 21), aby sme my, deti hriechu a smrti, mali život. Na oboch stranách je to Láska, ktorá sa potvrdila v krajnej situácii kríža. [KKC 599 – 609; 620] Aby nás Boh zachránil pred smrťou, vylial „liek nesmrteľnosti“ (sv. Ignác Antiochijský) na náš svet smrti - svojho Syna Ježiša Krista. Otec a Syn boli v tomto poslaní nerozlučnými spojencami plnými ochoty a služby ísť z lásky k človeku až do krajnosti.

I. JEŽIŠ KRISTUS NÁŠ VYKUPITEĽ

1. Dielo Kristovho vykúpenia

Veľkonočná večera

V predvečer svojho umučenia Ježiš so svojimi apoštolmi jedol veľkonočného baránka, tak ako to každoročne konali vo všetkých izraelských rodinách na pamiatku vyslobodenia Židov z Egypta. Boli to ich veľkonočné sviatky, ktoré nazývali PASCHA. Ježišovu večeru v predvečer jeho umučenia a smrti nazývame Posledná večera. Pri nej nám Ježiš odovzdal najväčšie dary svojej lásky: **Sviatosť oltárnu, svätú omšu, sviatosť kňazstva**. Natrvalo v nich sprítomnil seba a celé dielo vykúpenia. Ježiš, veľkňaz Novej zmluvy tajomným spôsobom vo večeradle sprítomnil a uskutočnil svoju obetu na kríži: „Potom vzal chlieb a vzdával vd'aky, lámal ho a dával im, hovoriac: „Toto je moje telo, ktoré sa dáva za vás. Toto robte na moju pamiatku.“ Podobne po večeri vzal kalich a hovoril: „Tento kalich je nová zmluva v mojej krvi, ktorá sa vylieva za vás“ (Lk 22, 19-20). Tak ustanovil Pán Ježiš Eucharistiu ako obetu a hostinu lásky. Pri Poslednej večeri sa slávila prvá svätá omša. V nej Ježiš nekrvavým spôsobom obetoval Nebeskému otcovi svoje telo a krv. Apoštolom prikázal, aby robili to isté čo urobil on, aby slávili vždy jeho pamiatku. **Pri Poslednej večeri nám Ježiš dal aj nové prikázanie lásky.** „Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa milovali navzájom, ako som ja miloval vás.“ (Jn 13, 34) Na znak lásky Ježiš umyl apoštolom nohy. Tým chcel vyjadriť, že opravdivo milovať znamená slúžiť. Povedal: „Dal som vám príklad, aby ste aj vy robili, ako som ja urobil, vám.“ (Jn 13, 15)

2. Ježiš za nás zomrel

Najväčším dôkazom ako nekonečne nás Boh miluje, je kríž. Na ňom Pán Ježiš za cenu veľkého utrpenia a smrti získal pre všetkých ľudí vykúpenie z nešťastia hriechu.

Ježišovo utrpenie sa začalo v Getsemanskej záhrade, kde sa utiahol po Poslednej večeri so svojimi učeníkmi na modlitbu. Pri nej začal cítiť smrteľnú úzkosť, prežíval duševné muky, potil sa krvou. Apoštolom povedal: „Moja duša je smutná až na smrť.“ (Mt 26, 38). V Getsemanskej záhrade sa modlil: „Otče môj, ak je možné, nech ma minie tento kalich. No nie ako ja chcem, ale ako ty.“ (Mt 26, 39) Zradca Judáš priviedol do Getsemanskej záhrady veľkňazových sluhov a rímskych vojakov. Tí Ježiša spútaného priviedli k Pilátovi, ktorý bol v tom čase rímskym miestodržiteľom v Palestíne. Ježiša dal najprv zbičovať. Vojaci mu dali posmešne na hlavu korunu z tŕnia. Na nátlak Židov ho Pilát odsúdil na smrť na kríži. Zoslabnutý a vyčerpaný musel si sám niesť kríž. Po strastnej krížovej ceste ulicami Jeruzalema ho nakoniec ukrižovali na Golgote. Rimania ukrižovaním trestávali zločincov a otrokov. Aj Pána Ježiša pripočítali medzi zločincov. Židovskí veľkňazi, farizeji a zákonníci vo svojej zaslepenosti žiadali pre neho potupnú smrť na kríži, lebo sa vydával za Božieho Syna. Považovali to za rúhanie sa Bohu, za zločin, ktorý treba potrestať smrťou. Pán Ježiš visel na kríži tri hodiny. Prežíval tam hrozné muky, v ktorých sa modlil k svojmu Otcovi: „Bože môj; Bože môj prečo si ma opustil?“ (Mt 27, 46) Boli to slová žalmu, ktorými sa potvrdzuje, že na kríži zomiera predpovedaný Mesiáš. Pán Ježiš umierajúc na kríži nám dal príklad lásky, keď sa modlil za svojich mučiteľov: „Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia.“ (Lk 23, 34)

Pri Ježišom kríži stála jeho matka Panna Mária, svätý Ján apoštol a niekoľko nábožných žien. Keď Ježiš uzrel matku a pri nej učeníka, ktorého miloval, povedal matke: „Žena, hľa, tvoj syn! Potom povedal učeníkovi: Hľa, tvoja matka! A od tej hodiny si ju učeník vzal k sebe.“ (Jn 19, 26-27) Pri kríži stálo aj veľa iných ľudí, ktorí sa Ježišovi posmievali. O tretej hodine popoludní Pán Ježiš zvolal: „Otcé, do tvojich rúk porúčam svojho ducha.“ (Lk 23, 46) Po týchto slovách povedal: „Je dokonané.“ (Jn 19, 30) - a zomrel.

Po smrti Pána Ježiša prišli vojaci a prebodli mu kopijou bok i srdce. Vytiekla z neho krv a voda. To bolo svedectvo, že Kristus bol naozaj mŕtvy. Píše o tom svätý Ján apoštol: „No keď prišli k Ježišovi a videli, že je už mŕtvy, kosti mu nepolámali, ale jeden z vojakov mu kopijou prebodol bok a hneď vyšla krv a voda. A ten, ktorý to videl, vydal o tom svedectvo... Toto sa stalo, aby sa splnilo Písmo: Kost' mu nebude zlomená. A na inom mieste Písmo hovorí: Uvidia, koho prebodli.“ (Jn 19, 33, 35, 36-37)

3. Kristus - náš veľkonočný Baránok

Izraeliti na znak zmierenia prinášali Bohu na obetu baránka. Jeho krvou sa zachránili pred Božím trestom. Veľkonočného baránka – Paschu, jedávali každoročne pri pamätnej hostine a tak ďakovali za záchranu a obnovovali svoju zmluvu s Bohom. Obetný baránok bol predobrazom Krista. On svojou smrťou na kríži uskutočnil naše vyslobodenie z otroctva hriechu. Preto proroci nazývajú Krista Boží Baránok. Izaiáš o ňom hovorí: „Ako baránka viedli ho na zabitie.“ (Iz 53, 7) Svätý Ján Krstiteľ ho pod týmto menom predstavil ľuďom: „Hľa, Boží Baránok, ktorý sníma hriech sveta.“ (Jn 1, 29)

Ježiš Kristus je náš veľkonočný Baránok, lebo je obetným darom Otcovi aj obetným pokrmom pre nás. Kristova smrť na kríži je obetou zmierenia za naše hriechy. Pán Ježiš ňou dal nebeskému Otcovi nekonečnú náhradu za naše urážky. Tak nás zmieril s Otcom a obnovil s ním naše priateľstvo. Svätý Pavol apoštol napísal: „Ved' v Kristovi Boh zmieril svet so sebou a nepočítal ľuďom ich hriechy.“ (2 Kor 5, 19) Ježišova obeta kríža je aj obnovou zmluvy s Bohom. ňou Boh uzavrel skrze Krista novú a večnú zmluvu s celým ľudským pokolením.

Pán Ježiš smrťou na kríži dokázal, že nás nekonečne miluje. Utrpenie a smrť prijal na seba dobrovoľne, len z lásky k nám. „Obetoval sa, pretože sám chcel.“ (Iz 53, 7) Preto každý človek môže povedať so svätým Pavlom o Kristovi: „... ktorý ma miluje a vydal seba samého za mňa.“ (Gal 2, 20) Jeho smrť na kríži je úkonom aj jeho nekonečnej lásky k nebeskému Otcovi. Poslušnosťou do krajnosti splnil jeho vôľu. Kristova smrť nie je znakom jeho bezmocnosti a slabosti. Naopak, je svedectvom jeho hrdinstva a lásky. Je víťazstvom dobra nad zlom, poslušnosti nad neposlušnosťou a lásky nad hriechom.

4. Ježišov pohreb a zostúpenie k otcom

Mŕtve telo Pána Ježiša pochovali jeho verní priatelia: Nikodém, Jozef z Arimatey a nábožné ženy. S úctou ho zložili z kríža a vložili ho do náručia jeho prebolestnej matky - Panny Márie. Poumývali ho, natreli balzomom a voňavými masťami a zavinuli ho do plachiet, ako bolo u Židov zvykom pochovávať. Jozef z Arimatey mal v neďalekej záhrade pre seba pripravený hrob, vytesaný do skaly. Tento hrob daroval Ježišovi. Keď uložili Ježišovo telo do skalného

hrobu, privalili kameň. Potom Židia postavili ku hrobu stráž, lebo sa báli, že vstane zmŕtvých, ako predpovedal.

Ježišova duša sa vo chvíli smrti na kríži odpojila od jeho tela. Tak Kristus okúsil údel ľudskej smrti a celkom sa pripodobnil všetkým ľuďom na zemi. Jeho duša hneď po smrti zostúpila k zosnulým a pridružila sa k nim. Duše spravodlivých ľudí, čo žili od stvorenia sveta, čakali v podsvetí na vykúpenie. Nemohli prísť do neba, lebo nebo do Ježišovej smrti bolo zatvorené. Ježiš zosnulým oznámil, že sú vykúpení, a otvoril im nebo. Uviedol ich do kráľovstva večnej Božej lásky. Jeho zostúpenie k zosnulým je svedectvo, že jeho smrť prináša záchranu všetkým ľuďom od stvorenia až do konca sveta.

5. Ježiš na tretí deň vstal zmŕtvých

Ježišovo telo nezostalo navždy v hrobe. Na tretí deň si Pán Ježiš svojou Božou mocou znova vrátil život a vstal zmŕtvých. Boh ho vzkriesil. Odvtedy je stále živý. Preto svätý Pavol apoštol napísal: *„Ved' vieme, Kristus vzkriesený z mŕtvych už neumiera, smrť nad ním už nepanuje.“* (Rim 6, 9) Pri vzkriesení sa Ježišovo telo opäť spojilo s jeho dušou a začalo žiť osláveným životom. Bolo to to isté telo, ktoré mal v pozemskom živote a ktoré viselo na kríži. Dôkazom toho sú jeho rany na rukách, nohách a na boku, ktoré si Pán Ježiš ponechal i po vzkriesení. Sú oslávenými znakmi jeho víťazstva.

Po vzkriesení je Ježišovo telo už oslávené, neporušiteľné, ale neviditeľné. Pán Ježiš začal po vzkriesení žiť so svojím osláveným telom a dušou už v novom svete Božej lásky. V ňom začal mať aj ako človek plnú účasť na Božej sláve. Nebeský Otec ho odmenil za jeho poslušnosť a lásku.

Kristus svojím zmŕtvýchvstaním zvíťazil a obnovil nám život. Jeho vzkriesenie je víťazstvom nad hriechom, smrťou a zlým duchom. Je to koniec nášho otroctva a začiatok nového života pre celý svet. Kristovo víťazstvo je i našim víťazstvom, ako napísal sv. Pavol apoštol: *„Ak ste teda s Kristom vstali zmŕtvých, hľadajte, čo je hore.“* (Kol 3, 1) V Ježišovom zmŕtvýchvstaní máme prísľub vzkriesenia nášho tela. Bude to na konci sveta, keď znovu príde a všetkým ľuďom ukáže slávu svojho vzkriesenia. Píše o tom svätý Pavol: *„On mocou, ktorou si môže podmaniť všetko, pretvorí naše úbohé telo, aby sa stalo podobným jeho oslávenému telu.“* (Flp 3, 21)

6. Svedkovia Kristovho zmŕtvýchvstania

Pán Ježiš sa po svojom zmŕtvýchvstaní viditeľne ukázal mnohým učeníkom, aby im dokázal, že je živý. Najprv sa ukázal ženám a prikázal im, aby oznámili apoštolom, že žije. Ale tí sprvu neverili ženám, preto im Ježiš vyčítal ich neveru. (Por. Mk 16, 14) Apoštoli uverili až potom, keď sa im sám zjavil. Oni ho viackrát videli, dotýkali sa ho a rozprávali sa s ním. Svätý Peter apoštol o tom dosvedčuje: *„Boh ho tretieho dňa vzkriesil a dal mu, aby sa zjavil - nie všetkému ľudu, ale svedkom, ktorých Boh vopred určil, nám, čo sme s ním po jeho zmŕtvýchvstaní jedli a pili.“* (Sk 10, 40-41) Apoštolom sa Pán Ježiš zjavoval po štyridsať dní po svojom zmŕtvýchvstaní. Oni sa stali svedkami jeho zmŕtvýchvstania. *„Budete mi svedkami v Jeruzaleme i v celej Judei aj v Samárii a až po samý kraj zeme.“* (Sk 1, 8) Apoštoli toto poslanie verne splnili. Za toto

svedectvo položili aj svoje životy. Pre svedectvo apoštolov aj my veríme, že Kristus vstal zmŕtvych.

Kristovo zmŕtvychvstanie je základom našej viery. Viera vo vzkrieseného Krista je hybnou silou nášho života. je podkladom pre najradostnejšiu nádej, že všetci raz vstaneme zmŕtvych a že budeme večne šťastní v oslávenom Kristovi. Svätý Pavol apoštol o tom napísal: „*Ale ak nebol Kristus. vzkriesený, potom je márne naše hlásanie a márna je aj vaša viera a keď Kristus nevstal, vaša viera je márna a ešte stále ste vo svojich hriechoch. Potom aj tí, čo zosnuli v Kristovi, sú stratení. Ak len v tomto živote máme nádej v Kristovi, tak sme najúbohejší zo všetkých ľudí!... Ale Kristus vstal z mŕtvych, prvotina zosnulých.*“ (1 Kor 15, 14, 17-20)

7. Veľkonočné tajomstvo vykúpenia

Kristovu smrť na kríži a jeho zmŕtvychvstanie nikdy nemôžeme od seba oddeľovať. Patria spolu. Sú to dve skutočnosti jedného tajomstva viery - veľkonočného tajomstva. Voláme ho tak preto, lebo Kristova smrť a vzkriesenie sa uskutočnili počas slávenia židovských sviatkov Veľkej noci. Pán Ježiš premenil židovskú Veľkú noc na sviatky nášho vykúpenia. Preto všetko, čo súvisí s našou záchranou, voláme veľkonočné tajomstvo.

Našej záchrane v Kristovom živote poslúžilo všetko: jeho skryté práce, kázne, zázraky a pod. **Kristovo vykupiteľské dielo vyvrcholilo vo veľkonočnom tajomstve.** On nás vykúpil hlavne svojou smrťou a zmŕtvychvstaním. Veľkonočnou obetou napravil, čo ľudia pokazili hriechmi. Na kríži premohol hriech i jeho následky a zmŕtvychvstaním obnovil všetkým život.

Pre zásluhy Kristovej smrti a zmŕtvychvstania máme odpustenie hriechov a môžeme prísť do neba. Nebeský Otec nás v Kristovi opäť prijíma za svojich synov a dcéry. Získavame naspäť stratené Božie dary, najmä slobodu Božích detí. Pán Ježiš v nás obnovil Boží obraz ktorý hriech znetvoril. Vdýchol do nás akoby nový dych života Tento nový život v duši je zárukou večného života a budúcej nesmrteľnosti. Vykúpenie zasahuje celého človeka aj jeho telo. Na konci sveta ho Kristus vzkriesi a pripodobní svojmu oslávenému telu.

Kristovo vykúpenie sa dotýka aj celého viditeľného sveta, ktorý bol poškodený zlobou hriechu. Svätý Pavol o tom píše: „*Aj samo stvorenie bude vyslobodené z otroctva skazy, aby malo účasť na slobode a sláve Božích detí.*“ (Rim 8, 21) Vykúpenie vesmíru bude spočívať v účasti celého hmotného sveta na našom oslávení. Ježišovou smrťou a zmŕtvychvstaním sa končí nešťastné polozenie sveta a pre celý svet sa začal čas lásky.

8. Dielo vykúpenia trvá

Hoci **Pán Ježiš** „...*jedinou obetou navždy zdokonalil tých, čo sa posväcujú.*“ (Hebr 10, 14), predsa **neustále pokračuje v diele vykúpenia.** Robí to tak, že jednotlivým ľuďom privlastňuje ovocie svojej veľkonočnej obety. **Dary vykúpenia rozdáva ľuďom prostredníctvom služieb Cirkvi.** V tomto diele bude Kristus pokračovať až do svojho slávneho príchodu na konci sveta.

Pán Ježiš žiada od každého človeka spoluprácu pri jeho vykúpení. Robí to preto, lebo rešpektuje ľudskú slobodu. Spoluprácou s Kristom - Vykupiteľom sa slobodne rozhodujeme

pre Boha a jeho lásku. Tak sa aspoň trochu pričiňujeme o nápravu toho, čo sme pokazili hriechmi. Svätý Augustín napísal: *Ten, čo ťa stvoril bez teba, nespasí ťa bez teba!*

Do spolupráce s Kristom na našom vykúpení sa môžeme zapojiť všetkými životnými prejavmi: prácou, modlitbou, radosťou i utrpením, odriekaním i dobročinnou láskou. Vynaliezavou láskou môžeme všetko premieňať na spoluprácu s Kristom. Podmienka je, aby sme to robili zjednotení s ním, radostne a s láskou. V liste svätého Pavla apoštola čítame: „*Teraz sa radujem v utrpeniach pre vás a na vlastnom tele dopĺňam to, čo chýba Kristovmu utrpeniu pre jeho telo, kotím je Cirkev.*“ (Kol 1, 24) Do Kristovho vykupiteľského diela sa najúčinnejšie zapájame živou účasťou na bohoslužbách Cirkvi, podľa slov uznesenia II. vatikánskeho koncilu: „**Kedykoľvek sa na oltári slávi obeta kríža, v ktorej sa obetuje Kristus ako náš veľkonočný Baránok, uskutočňuje sa dielo nášho vykúpenia.**“ (LG, 3)

II. OSLÁVENÝ KRISTUS - NÁŠ PÁN

1. Ježiš vystúpil do neba na 40 deň po zmŕtvychvstaní

Pán Ježiš po svojom zmŕtvychvstaní sa ešte štyridsať dní zjavoval apoštolom a iným učeníkom. Dal im posledné pokyny, odovzdal im svoju moc a misijné poslanie. Svätého Petra apoštola ustanovil za hlavu Cirkvi. Prisľúbil im aj Utešiteľa - Ducha Svätého a prikázal im, aby sa pripravovali na jeho príchod. Keď už dokončil svoje dielo na zemi, odišiel do neba k svojmu Otcovi, ako povedal: „*Vyšiel som od Otca a prišiel som na svet; a zasa opúšťam svet a idem k Otcovi.*“ (Jn 16, 28)

Pán Ježiš odišiel s osláveným telom k svojmu Otcovi viditeľne do neba na štyridsiaty deň po zmŕtvychvstaní. Bolo to na Olivovej hore pred očami apoštolov a iných učeníkov. Návrat vzkrieseného Ježiša do neba k Otcovi voláme nanebovstúpenie. Vtedy si navždy zasadol v nebi po pravici Božej. To znamená, že Ježiš aj ako človek má plnú účasť na Otcovej sláve a moci.

Kristovo nanebovstúpenie sa dotýka celého ľudstva. Predišiel nás do neba ako nová Hlava ľudského pokolenia a na sebe samom ukázal budúcnosť vykúpeného ľudstva. Jeho nanebovstúpenie je predzvesťou a zárukou našej budúcej slávy. Je to začiatok aj nášho oslávenia, veď v Kristovi bola už oslávená i naša ľudská prirodzenosť. Pán Ježiš to výslovne prisľúbil: „*Keď odídem a pripravím vám miesto, zasa prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja.*“ (Jn 14, 3)

2. Kristus Kráľ vesmíru a Hlava ľudstva

Pán Ježiš v deň svojho nanebovstúpenia vyhlásil: „*Daná mi je všetka moc na nebi i na zemi.*“ (Mt 28, 18) Tak naznačil, že mu nebeský Otec aj ako oslávenému človekovi daroval všetko na nebi i na zemi. **Podriadil mu celý svet a ustanovil ho za Kráľa vesmíru.** To znamená, že má vládu nad celým stvorením a je Hlavou vykúpeného ľudstva.

Kristus ako Kráľ neba i zeme je Hlavou nového ľudstva. Je novým Adamom, skrze ktorého sa rodia noví ľudia. Svätý Pavol apoštol o vznešenosti Krista - Kráľa a Hlavy ľudstva napísal:

„On je pred všetkým a všetko v ňom spočíva. On je hlavou tela Cirkvi. On j počiatok, prvorodený z mŕtvych, aby on mal vo všetkom prvenstvo. Lebo Boh chcel aby v ňom prebývala všetka plnosť.“ (Kol 1, 17-19) V Kristovi ako v Hlave nového ľudského pokolenia sa má všetko obnoviť a zjednotiť. To sa má uskutočniť v plnosti časov, ako napísal svätý Pavol apoštol: „Čo si v Kristovi predsavzal... uskutočniť v plnosti času zjednotiť v Kristovi ako v hlave všetko, čo je na nebi aj čo je na zemi.“ (Ef 1, 10)

Kristovo kráľovstvo je kráľovstvo pravdy a života, svätosti a milosti, spravodlivosti, lásky, a pokoja. **(Pieseň vd'aky na slávnosť Krista Kráľa)** To je ten nový svet Božej lásky, ktorý prišiel Kristus pre ľudstvo vybudovať.

3. Kristus zostal s nami

Hoci Pán Ježiš so svojim osláveným telom odišiel k Otcovi do neba, neprestal byť medzi nami. Uistil nás o tom pri svojom nanebovstúpení: „Ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta.“ (Mt 28, 20) Zanechal nám dary, ktoré nám ho navždy sprítomňujú. V nich máme medzi sebou aj jeho osobu, aj celé dielo jeho lásky.

Pán Ježiš zostal prítomný medzi nami najmä v Eucharistii. Máme ho medzi sebou aj v osobách kňazov, ktorí ho medzi ľuďmi sprítomňujú a zastupujú. Je prítomný a účinkuje aj v ostatných sviatostiach. **Stretávame sa s ním aj v Božom slove.** Je s nami na zhromaždení veriacich. (Por. Mt 18, 20) Podľa tohto prísľubu žije aj v našich kresťanských rodinách. Kristus je prítomný v chorých a trpiacich, lebo povedal: „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“ (Mt 25, 40) Osobitnú útechu nám spôsobuje jeho prítomnosť v našich dušiach. Vtedy môžeme povedať ako svätý Pavol apoštol: „Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus.“ (Gal 2, 20)

Mnohotvárnou Kristovu prítomnosť a jeho účinkovanie medzi nami zdôrazňuje uznesenie II. vatikánskeho koncilu: „Aby si toto veľké dielo uskutočnilo, Kristus je stále prítomný vo svojej Cirkvi, najmä v liturgických úkonoch. Prítomný je v obete svätej omše, a to v osobe toho, kto ju slúži, keďže »ten istý, čo raz obetoval sám seba na kríži, obetuje sa teraz prostredníctvom kňazov«, a zvlášť je prítomný pod eucharistickými spôsobmi. Prítomný je svojou mocou vo sviatostiach, takže keď kto krstí, sám Kristus krstí. Prítomný je vo svojom slove, lebo on sám hovorí, keď sa v Cirkvi číta Sväté písmo. Napokon keď sa Cirkev modlí a spieva, je prítomný ten čo prisľúbil: »Kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi«“ (Mt 18, 20, PL, 7)

4. Kristus veľkňaz nás vedie k Otcovi

Sväté písmo nazýva Ježiša veľkňazom novej zmluvy. V liste Hebrejom čítame: „Keďže teda máme vznešeného veľkňaza, ktorý prenik nebesia, Ježiša, Božieho Syna, držme sa svojho vyznania.“ (Hebr 4, 1) Kristus je našim veľkňazom, lebo je prostredníkom medzi Bohom a ľuďmi. On spája nebo so zemou. Je akoby mostom, cez ktorý prichádza Boh k nám a my máme skrze neho prístup k Otcovi. Veľkňazskú službu prostredníka uskutočnil najmä tým, že sa za nás obetoval na kríži, vtedy bol aj obetujúcim kňazom, aj obetným darom Otcovi a zároveň aj darom Otca ľuďom. **Pán Ježiš ako veľkňaz je aj našim zástancom u Otca.** Sedí po jeho

pravici a prihovára sa za nás. **Kristus veľkňaz zostal svojou mocou prítomný v Cirkvi.** Kňazskou službou pokračuje v nej v svojom účinkovaní na zemi. **Kristus svoje kňazstvo uskutočňuje najmä na bohoslužbách Cirkvi.** Liturgia sa teda právom pokladá za vykonávanie kňazského úradu Kristovho. (PL, 7) Prostredníctvom kňazskej služby nás Ježiš vedie k Otcovi. Mnohorakými službami nám pomáha na ceste spásy. **Ustavične sa o nás stará. Preto ho voláme Dobrý pastier.** On to sám o sebe povedal: „*Ja som dobrý pastier. Dobrý pastier položí svoj život za ovce.*“ (Jn 10,11)

Pán Ježiš svoju starosť o nás zveril apoštolom a po nich biskupom a kňazom. Dal im účasť na svojej kňazskej moci a poslaní. Oni sú živými nástrojmi jeho kňazskej služby a pastierskej lásky. Prostredníctvom biskupov a kňazov nás sám Kristus sprevádza, slúži nám a vedie nás do neba k svojmu Otcovi. Povedal: „*Nik nepríde k Otcovi, iba cezo mňa.*“ (Jn 14, 6)

5. Ježiš je náš Pán

Najčastejšie oslovenie a titul, ktorý Ježišovi dávame, je Pán. Voláme ho jednoducho Pán Ježiš alebo náš Pán. Menom Pán vyjadrujeme vieru v Kristovo božstvo. Vyznávame, že je Boh, rovný Otcovi a Duchu Svätému. Patrí mu taká istá poklona a sláva ako Bohu - Otcovi. Svätý Pavol apoštol napísal: „*... aby sa na meno Ježiš zohlo každé koleno v nebi na zemi i v podsvetí a aby každý jazyk, vyznával: »Ježiš Kristus je Pán! « na slávu Boha Otca.*“ (Flp 2, 10-11)

Ježiša považujeme za svojho Pána aj preto, lebo mu bezvýhradne patríme. Patríme mu, lebo nás ako Boh stvoril, ale aj preto, že nás ako Bohočlovek vykúpil. Za svojho Pána ho uznávame najmä poslušnosťou z lásky. Pán Ježiš povedal: „*Čo ma oslovujete: Pane, Pane, keď nerobíte, čo hovorím?*“ (Lk 6, 46)

S Pánom Ježišom nás viaže puto bratstva a priateľstva, pretože Boží Syn sa stal naším bratom, keď prišiel na zem a stal sa človekom. Sme jeho bratmi a sestrami aj preto, lebo pri krste sme sa stali Božími synmi a dcérami. Vtedy sme sa mu stali príbuznými podľa ducha, ako sa on stal pri vtelení naším príbuzným podľa tela. Pán Ježiš sa k nám správa a miluje nás aj ako priateľ. O svojom priateľstve nás uistil: „*Už vás nenazývam sluhami, lebo sluha nevie, čo robí jeho pán. Nazval som vás priateľmi, pretože som vám oznámil všetko, čo som počul od svojho Otca.*“ (Jn 15, 15)

Svätý Peter apoštol povedal o Kristovi: „*A v nikom inom nie spásy, lebo niet pod nebom iného mena daného ľuďom, v ktorom by sme mali byť spasení.*“ (Sk 4, 12) On je pre nás jedinou zárukou šťastia vo večnosti. Je aj naša jediná nádej, ako to vyjadril svätý Pavol apoštol: „*Kristus vo vás, nádej slávy.*“ (Kol 1, 2 7) Preto v Pánovi Ježišovi nachádzam stredobod a zmysel života.

III. JEŽIŠ KRISTUS - ZAVRŠITEĽ OBNOVY

1. Ježiš príde znova

Pán Ježiš mnohokrát predpovedal a prisľúbil, že na konci sveta príde znova na zem. Povedal: „*Vtedy uvidia Syna človeka prichádzať na nebeských oblakoch s mocou a veľkou slávou.*“ (Mt 24, 30) Bude to veľký deň celého ľudstva. Pán Ježiš príde, aby všetkým ľuďom ukázal svoju slávu, ukončil dejiny tohto pozemského sveta a začal epochu večnej lásky.

Pán Ježiš nikomu neprezradil čas svojho slávneho príchodu na zem. „*Ale o tom dni a o tej hodine nevie nik, ani nebeskí anjeli, ani Syn, iba sám Otec.*“ (Mt 24, 36) Práve preto, že nevieme, kedy Ježiš príde, žijeme stále v očakávaní. On sám nám dal taký pokyn: „*Preto bdejte celý čas a modlite sa, aby ste mohli uniknúť všetkému tomu, čo má prísť, a postaviť sa pred Syna človeka.*“ (Lk 21, 36)

Očakávanie na jeho slávny príchod znamená intenzívnu prípravu. Cirkev na svojho ženicha nečaká so založenými rukami. Všetkým, čo robí a podniká, kráča v ústrety Kristovi. Celou svojou činnosťou pripravuje seba a celý svet na túto veľkú chvíľu.

Podľa Ježišovej predpovede jeho slávnemu príchodu na zem budú predchádzať rôzne znaky a znamenia. Pôjde o mimoriadne úkazy vo vesmíre, podivné udalosti v živote ľudstva, napr. zemetrasenia, vojny, všeobecný odpad od viery a pod. Tieto **znamenia časov** majú byť pre veriacich výstrahou a upozornením na Kristov príchod. Pán Ježiš to sám povedal v podobenstve o figovníku: „*Keď jeho ratolesť mladne a vyhádza lístie, viete, že je blízko leto. Tak aj vy, až uvidíte toto všetko, vedzte, že je blízko, pred dvermi.*“ (Mt 24, 32-33)

2. Kristus - sudca živých a mŕtvych

Svätý Peter apoštol povedal: „*Prikázal nám, aby sme ľudu hlásali a dosvedčovali, že to jeho Boh ustanovil za sudcu živých i mŕtvych.*“ (Sk 10, 42) **Pán Ježiš dosta1 od nebeského Otca s kráľovskou hodnosťou aj moc súdiť všetkých ľudí.** Sám to potvrdil: „*A Otec nikoho ani nesúdi, ale všetok súd odovzdal Synovi.*“ (Jn 5, 22) **Pán Ježiš vykonáva dvojaký súd: osobitný a všeobecný.** Osobitný alebo osobný súd sa koná hneď po smrti človeka. Tu sa rozhoduje o večnom šťastí alebo zatratení podľa toho, ako si človek zaslúži.

Všeobecný súd bude na konci sveta, keď Ježiš príde s veľkou mocou a slávou. Vtedy bude súdiť všetkých ľudí naraz. Súdom nad celým svetom bude triumfom Kristovho víťazstva. On, ktorý bol umučený a mnohými zavrhnutý, všetkým ľuďom ukáže slávu svojho vzkriesenia. Tí, čo ho odmietali a ním pohrdali, s hanbou budú musieť uznať jeho moc. Dostanú aj zaslúžený trest - budú navždy vylúčení z kráľovstva Božej lásky. Pre zlých ľudí posledný deň bude dňom nešťastia a smútku, ktorý sa už nikdy neskončí.

Svojich verných Pán Ježiš na Poslednom súde predstaví Otcovi a pred všetkými ľuďmi ukáže ich dobré skutky. Potom Pán Ježiš odmení tých, čo ho milovali, a uvedie ich do kráľovstva večnej lásky. Pre Kristových priateľov to bude deň veľkej radosti a šťastného stretnutia. O Poslednom súde Pán Ježiš povedal podobenstvo. (Pozri M 25, 31) V ňom naznačil, že mierou Božieho súdu bude láska. Všetkých ľudí bude hodnotiť podľa nej. Tí, čo ho milovali v ľudských bratoch a sestrách, budú z jeho úst počuť slová: „*Podte, požehnaní môjho Otca, zaujmite kráľovstvo, ktoré je pre vás pripravené od stvorenia sveta.*“ (Mt 25, 34)

3. Nové nebesá a nová zem

V deň slávneho Kristovho príchodu sa završí Boží plán spásy. Posledným úkonom Kristovho vykupiteľského diela bude všeobecne vzkriesenie. Po vzkriesení všetkých ľudí nastane definitívne a večne trvanie Božieho kráľovstva. Život v Božom kráľovstve nebude iba vylepšenie terajšieho života a jeho predĺženie do nekonečna. Pôjde tu o niečo väčšie. Celé Božie

stvorenie dostane v ten deň novú podobu a hodnotu. **Nový svet, ktorí sa pre nás vtedy začne, bude svetom dokonale nadvlády ducha nad hmotou.** Kristus bude kráľom nad celým stvorením. „*A keď mu bude všetko podrobené, vtedy sa aj sám Syn podrobí tomu, ktorý mu všetko podrobil, aby bol Boh všetko vo všetkom.*“ (1 Kor 15, 28) .

Koniec tohto sveta bude začiatkom nového, ktorý sa už nikdy neskončí. Zem a vesmír nezaniknú, ale začnú jestvovať novým spôsobom. Pán Ježiš pretvorí aj celý vesmír, aby mal účasť na našom oslávení.“ (Porov. Rim 8, 21)

Pretvorenie celého hmotného sveta a završenie jeho dokonalosti nazýva Sväte písmo „stvorením nových nebies a novej zeme“. Svätý Peter apoštol napísal: „*Podľa jeho prísľubu očakávame nové nebo a novú zem, na ktorých prebýva spravodlivosť* (2 Pt 3, 13) Bude to svet nevýslovnej radosti a večnej lásky. V ňom „*Boh zotrie im z očí každú slzu a už nebude smrti ani žiaľu, a ani náreku, ani bolesti viac nebude.*“ (Zjv 21, 4) Pán Ježiš povedal: „*Hľa, všetko robím nové.*“ (Zjv 21, 5) Tým naznačil, že pre nás buduje nový svet a pozýva nás, aby sme s nim na jeho výstavbe spolupracovali O nový svet sa pričiňujeme našou vierou, nádejou a láskou. . .